

Arrest

nr. 205 371 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 21 juni 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Iraakse vrouw te zijn van Arabische origine, geboren op 7 april 1968 in de wijk al Baladiyat, Bagdad. U groeide daar op samen met uw vader J. al H., uw moeder K. al S., uw drie broers H., A. en M. en drie zussen, N., Aw. en F.. Uw familie had een grote rijkdom vergaard dankzij een groothandel in voedsel. H. en M. vluchtten na bedreigingen in 2006 naar Cyprus en verhuisden na negen jaar naar Australië. A. ging in 2008 in Rusland studeren. Als directeur van een kliniek in B. kende

uw broer A. problemen met milities die gratis medicijnen en zuurstof eisten. A. verliet uiteindelijk Irak in 2008 en ging in Rusland studeren. Hij huwde er met een Russische vrouw en verblijft er tot op heden met zijn gezin. F. trouwde met een Irakees met de Belgische nationaliteit, ene G. al S., en kwam naar België via gezinshereniging. N. woont in Amerika en Aw. woont in Groot-Brittannië.

U trouwde op 27 februari 2001 met uw man A. K. al A., jullie gingen samenwonen in al Shaab wijk. Jullie kregen in 2002 een zoon en een dochter, een tweeling. Uw man was groothandelaar van elektrische toestellen, een zaak die hij kon oprichten dankzij het kapitaal van zijn vader en kon ten tijde van Saddam heel wat openbare aanbestedingen binnenhalen. Dankzij zijn connecties bij de overheid kon u van 1997 tot 2000 aan de slag als administratief medewerker in het kabinet van de president onder leiding van O. al H.. Van 2000 tot 2004 werkte u als secretaresse aan het ministerie van Industrie. De minister was immers een stamgenoot en goede kennis van uw man. Zowel u als uw man waren als politiek onafhankelijken geregistreerd. In 2004 stopte u met werken. Tijdens de oorlog van 2003 verhuisden jullie tijdelijk naar Diyala, waarna jullie terugkeerden naar al Shaab wijk.

Uw man werd in 2005 voor het eerst door de militie Saraya al Salam (SAS) - die toen nog Jaish al Mehdi (JAM) heette - benaderd in zijn winkel in al Shorjia wijk. Hij diende sindsdien om de twee à drie maanden een geldsom te betalen. Hij werd gebeld, haalde geld af en bracht dit naar de afgesproken plaats, meestal een café. U kwam dit pas te weten wanneer uw man in 2006 meedeelde dat jullie, omwille van afpersing, Irak zouden verlaten en naar Syrië zouden gaan. Uw broers, die op dat moment de zaak van uw vader hadden overgenomen, werden op dezelfde manier gechanteerd. Zij verlieten het land eveneens. U en uw man keerden in juli 2007 echter terug naar Irak omdat uw schoonvader ernstig ziek was en uw schoonmoeder hulp nodig had. Uw man ging met zijn vader naar Indië voor een zestal maanden durende medische behandeling. Hij werd in die periode wel gebeld door de militieleden maar nadat uw man hen vertelde dat zijn vader erg ziek was en naar Indië moest gaan, lieten zij hem verder met rust. Twee maanden na zijn terugkeer naar Bagdad begon de afpersing opnieuw.

Om de chantage te ontlopen, verhuisden jullie in 2012 naar al Baladiyat. De militie vond jullie echter opnieuw nadat de werknemers van uw echtgenoot jullie nieuwe adres doorgaven. In juni 2014 verhuisden jullie naar al Mansour. De militie ging opnieuw op zoek naar jullie. In die periode werd de jongere broer van uw man, S., benaderd door SAS. Hij was net van de schoolbanken en liep stage als tolk bij de Amerikaanse ambassade. Ofwel hij, ofwel zijn broer moest betalen, zo zouden de militieleden van hem geëist hebben. S. stapte echter onmiddellijk naar de ambassade en werd asiel verleend in Amerika. Hij vertrok in september 2014. Uiteindelijk vond SAS u en uw man terug in Mansour, opnieuw via de werknemers van uw man. Zo stonden zij op een gegeven moment aan de voordeur. Uw man ging opendoen, kwam kwaad terug binnen en begon al het geld samen te rapen. Die dag betaalde hij 2400 dollar. Dit is het enige bedrag waarvan u weet heeft. Wanneer uw man zijn telefoonnummer veranderde – dat deed hij in de loop der jaren drie à vier keer –, kwamen de militieleden naar jullie huis om het nieuwe nummer te verkrijgen.

In augustus 2014 verhuisden jullie omwille van uw zieke schoonvader weer naar al Shaab. Door het vele verhuizen en de ziekte van zijn vader, begon uw man het moeilijk te krijgen telkens het geëiste bedrag bijeen te rapen. Hij informeerde de militie maar zij waren van mening dat hij nog steeds zijn auto, huis of winkel kon verkopen om aan het geld te geraken, hetgeen uw man weigerde. Op 3 februari 2015 werd uw man op weg naar zijn winkel ontvoerd. Twee dagen daarna werd u gecontacteerd door SAS, zij eisten 120.000 dollar binnen vijf dagen. U reageerde dat zo'n bedrag onmogelijk was maar dat u wel een voorschot kon betalen en uw man, eens vrijgelaten, zijn winkel zou verkopen en de rest zou betalen. Zij accepteerden dit aanbod niet. U kon slechts 15.000 dollar verzamelen door juwelen en meubels te verkopen. A.F., een vriend van uw man die u hielp na de ontvoering, bracht het geld naar een afgesproken plaats in al Sadda, Sadr City. Het geld werd opgepikt door twee mannen op een motor. Uw man werd echter op 16 februari 2015 in al Sadda vermoord teruggevonden door de politie van al Montadar.

Er volgde een rouwperiode van twee maanden. Op 17 april 2015 verliet u het huis samen met uw zoon. U merkte een verdachte persoon op die op jullie afstapte. Hij haalde een pistool tevoorschijn en u gaf uw zoon opdracht weg te lopen. Uw zoon kon ontkomen maar zelf werd u neergeslagen. Hierop kwamen drie personen de straat op om u te helpen. Uw belager vluchtte weg en u werd door de drie personen naar huis gebracht. Vijf dagen later werd u opnieuw opgebeld door de militie. U moest met hen meewerken zoals uw man dat deed, zo niet, zouden zij uw zoon opnieuw pogen te ontvoeren.

U en uw kinderen ontvluchtten Bagdad op 24 april 2015 richting Erbil, waar u vier dagen bij vrienden van uw man verbleef. U reisde vervolgens door naar Turkije en verbleef daar anderhalf jaar. Jullie probeerden driemaal tevergeefs naar Europa te trekken. U keerde daarom van 10 augustus 2016 tot 16 november 2016 terug naar Erbil omdat de vrienden van uw man iemand kenden die uw reis naar Europa zou kunnen regelen. De smokkelaar regelde een Italiaans visum voor u op grond van medische redenen. Uw kinderen kregen geen visum. U keerde één dag terug naar Bagdad om vingerafdrukken te geven in de Italiaanse ambassade in het kader van uw visumaanvraag. Gezien de visa-aanvragen van uw kinderen werden geweigerd, keerde u een tweede maal terug naar Bagdad om hen af te zetten bij uw ouders in Baladiyaat. U verliet Irak op 16 november 2016 via de luchthaven van Bagdad en reisde via Italië naar België. U kwam aan op 17 november 2016 en diende de daaropvolgende dag uw asielaanvraag in.

U lijdt aan het acuut syndroom van Sjörgen waardoor uw lichaam onder andere snel uitgedroogd geraakt. Uw zoon M. heeft een aangeboren aandoening waardoor zijn luchtpijp en slokdarm met elkaar vergroeid waren. Zij konden gesplitst worden maar sindsdien lijdt M. aan kortademigheid en heeft hij nood aan medische zorg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (datum van afgifte onleesbaar), nationaliteitsbewijs (d.d. 11/03/2008), uw huwelijksakte, de identiteitskaart (d.d. 05/02/2002) en het nationaliteitsbewijs (d.d. 29/06/1988) van uw man, het militaire boekje van uw man, de woonkaart op naam van uw man, de overlijdensakte van uw man en foto's van uw kinderen. Verder legde u kopieën voor van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw kinderen, de Belgische identiteitskaart van uw zus, medische documenten van u en uw zoon en documenten ivm de toekenning van uw Italiaans visum en de weigering van de visa voor uw kinderen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). Er konden immers heel wat vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de afpersing die u en uw man jarenlang ondergaan zouden hebben.

Het is vooreerst immers erg merkwaardig dat u en uw man tot tien jaar na de start van de afpersing in het land bleven. Dit in tegenstelling tot uw broers, die onmiddellijk nadat zij gechanteerd werden in 2006 definitief vertrokken naar het buitenland, en tot uw schoonbroer, die na één benadering door SAS in 2014 asiel zou hebben aangevraagd in Amerika. Terwijl u en uw man in 2006 wel degelijk het land verlieten richting Syrië, kwamen jullie een jaar later terug om voor de vader van uw man te zorgen. Hoewel hiervoor enig begrip kan worden opgebracht, is het daarentegen niet aannemelijk dat jullie na jullie terugkeer uit Syrië opnieuw acht jaar in Bagdad bleven, indien uw verhaal de waarheid bevat. Juist gezien uw man reeds in 2006 besliste het land te verlaten uit vrees omwille van problemen met SAS én zowel uw broers alsook zijn eigen broer het land ontvluchtten na slechts één keer met SAS in aanraking te zijn geweest – hieruit volgt dat zij de chantage ernstig genoeg inschatten en meenden dat hun leven in gevaar was – kan logischerwijs verondersteld worden dat uw man toch eerder zou beslist hebben zichzelf en zijn gezin opnieuw in veiligheid te brengen. Dat uw man voor zijn zieke vader wilde zorgen, kan worden aangenomen. Het is evenwel niet aannemelijk dat uw schoonvader Irak niet zou hebben willen verlaten en het leven van zijn zoon aldus gewoon op het spel zou hebben gezet. Zeker gezien S. reeds Irak verlaten had, lijkt het logischer dat uw schoonouders zouden verkiezen om met uw man mee te gaan, zelfs buiten Irak, temeer daar indien met uw man iets gebeurde, er niemand meer was die voor hen kon zorgen. Blijkt bovendien dat uw schoonvader wel met uw man naar India reisde voor behandeling zodat niet kan worden ingezien waarom het niet mogelijk zou geweest zijn om, kort na jullie terugkeer vanuit Syrië, samen met uw behoevende schoonouders, Irak te verlaten en jullie in veiligheid te brengen zodat uw man in alle rust voor zijn zieke vader kon zorgen.

Ook volgende bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Vooreerst is er de vaststelling dat u na jullie terugkeer vanuit Syrië naar nét die wijk zouden teruggekeerd zijn waar jullie in eerste instantie bedreigd en gechanteerd werden, namelijk het sjiitische al Shaab. De kans dat de militie jullie onmiddellijk zou terugvinden, is op die manier immers zeer groot. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat al Shaab vlak naast Sadr City ligt, één van de wijken waar de sjiitische milities het sterkst

staan (zie informatie blauwe map). U legde uit dat uw man dichtbij zijn zieke vader wilde zijn (CGVS 2, p. 13). Dit is echter geen overtuigende verklaring. Uw man had uw vader immers op zijn minst kunnen overbrengen naar een veiligere buurt. Dat uw schoonvader weigerde zijn huis te verlaten (CGVS 2, p. 7), is evenmin een afdoende verklaring. Met het dreigende gevaar van de milities in het achterhoofd en rekening houdende met het feit dat jullie het land reeds eerder verlieten omwille van problemen, is het niet aannemelijk dat uw man zijn vader, ondanks zijn hoge leeftijd en medische toestand, niet kon overtuigen zijn woning te verlaten en te verhuizen, waar jullie hem, zonder gevaar voor eigen leven, konden verzorgen en bijstaan. Er kan logischerwijs toch verondersteld worden dat, indien uw verhaal de waarheid bevat en uw schoonouders daadwerkelijk de hulp van uw man nodig hadden bij de verzorging van uw schoonvader, de voorkeur zouden geven aan het verlaten van de ouderlijke woning om alzo de kans op nieuwe problemen voor hun zoon – uw man – minstens proberen te vermijden. Dat jullie bovendien na jullie terugkeer uit Syrië een zestal jaar in al Shaab bleven wonen, doet bijkomend vragen rijzen bij de beweerde herhaalde afpersing waar uw man na jullie terugkeer mee geconfronteerd werd. Ook het feit dat jullie uiteindelijk in 2014, ondanks dat de problemen zouden zijn blijven voortduren, opnieuw de keuze maakten terug te keren naar al Shaab, is weinig logisch. Dit eens te meer gezien ook uw schoonbroer ondertussen omwille van problemen met SAS het land was ontvlucht. U merkte dienaangaande op dat jullie nergens veilig waren, en dat de problemen, i.c. de ontvoering en moord, niet begonnen omwille van de wijk waar jullie woonden maar omwille van het feit dat de geldkraan was dichtgedraaid (CGVS 2, p. 7). Dit is vooreerst een loutere bewering van uw kant. Het blijft evenwel hoe dan ook merkwaardig dat u niet eens zou proberen om een veiligere plek te vinden. Alles lijkt immers veiliger dan de sjiitische wijk waar de militieleden u zeker en vast zouden weten te vinden. Het mag bovendien verbazen dat u de ontvoering en moord – beiden vonden plaats in 2015 – als “het begin van de problemen” beschouwt doch de afpersingen, waar jullie al sinds 2005 het slachtoffer van waren, blijkbaar niet als een probleem bestempelt. Nochtans zouden deze afpersingen in 2006 de reden geweest zijn waarom jullie Irak verlieten. Ook al begonnen de afpersingen na jullie terugkeer vanuit Syrië in 2007 quasi direct opnieuw, ditmaal beschouwden jullie dit blijkbaar niet als een groot probleem gezien jullie tot 2012 in al Shaab bleven en dan pas voor een eerste keer verhuisden. Dit alles doet afbreuk aan, minstens de ernst van, uw asielrelaas.

Hoewel jullie verschillende keren verhuisden binnen Bagdad, wisten de militieleden jullie steeds opnieuw te vinden via de werknemers van uw echtgenoot. Wanneer de militieleden u niet meer vonden, trokken zij immers naar de winkel van uw man waar de werknemers onder bedreiging het adres van hun werkgever uit de doeken deden (CGVS 2, p. 14). Hierbij kunnen echter opnieuw enkele bedenkingen gemaakt worden. Indien de militie jullie steeds wist te vinden via de winkel, is het vooreerst bevreemdend dat uw man er in de voorbije tien jaar nooit toe heeft besloten de winkel te verplaatsen. Bovendien mag het verbazen dat hij zijn werknemers keer op keer inlichtte over zijn nieuwe adres. Het heeft immers weinig zin keer op keer te verhuizen, de werknemers in te lichten van het nieuwe adres doch de winkel op dezelfde plaats te behouden, wetende dat de militie telkens bij de werknemers in de winkel langsging om jullie nieuwe adres op te vragen. Voorts verklaarde u dat de militieleden, eens zij wisten waar uw man woonde, naar jullie huis kwamen om het nieuwe telefoonnummer van uw man te verkrijgen wanneer hij dit veranderde (CGVS 2, p. 15). Dat zij het telefoonnummer niet gewoon via zijn werknemers zouden kunnen hebben verkregen, is andermaal niet logisch. Kan hier bovendien nog de vraag gesteld worden waarom de militieleden het telefoonnummer van uw man nodig hadden gezien ze hem probleemloos thuis konden komen opzoeken en afpersen.

Voorts is het niet geloofwaardig dat uw ouders in al Baladiyat noch de ouders van uw man in al Shaab ooit benaderd werden door de militie. U legde uit dat zij oude mensen zijn en dat hun rijkdom ondertussen bij de zonen zat. Bijgevolg werden zij nooit lastiggevalen door de militie (CGVS 2, p. 7). Dit is echter weinig overtuigend. Ten eerste kan worden verondersteld dat de militieleden minstens bij jullie ouders langs zouden gaan wanneer zij naar jullie op zoek waren. Zeker wanneer uw man betalingsmoeilijkheden kreeg en de militie zijn broer benaderde, kan uiteraard evenzeer verwacht worden dat zij ook zijn vader zouden gecontacteerd hebben. U legde uit dat uw schoonvader met pensioen was en het geld had overgelaten aan zijn zoon. Hier kan vooreerst de vraag gesteld worden hoe de militie hiervan op de hoogte zou geweest zijn. Minstens om druk te zetten op uw man, konden zij bij uw schoonouders langsgaan zijn. SAS zou evenmin uw ouders benaderd hebben terwijl uw familie, naar u verklaarde, nóg rijker was dan uw schoonfamilie (CGVS 2, p. 10). Die rijkdom was bovendien erg duidelijk zichtbaar voor de buitenwereld: uw ouders woonden in een grote villa met, toen uw broers daar nog woonden, verschillende auto's voor de deur (CGVS 2, p. 10). Dat uw broers al het geld hadden meegenomen naar het buitenland en enkel het huis en de auto hadden achtergelaten voor uw ouders (CGVS 2, p. 18-19), kon opnieuw niet volstaan. In navolging van hetgeen hierboven reeds werd aangehaald kan ook hier worden opgemerkt dat het onduidelijk is hoe de milities zouden weten

hebben dat uw ouders geen geld meer bezitten. De loutere bewering dat milities alles weten, zoals wie de soennitische families zijn, hoeveel zonen zij hebben en wat zij bezitten (CGVS 2, p. 10), voldoet uiteraard niet.

Ook uw verklaringen aangaande de ontvoering en dood van uw man houden weinig steek. Zo zouden de ontvoerders u 120.000 dollar gevraagd hebben. Toen u hen het tegenvoorstel deed een voorschot te betalen en later, wanneer uw man zou worden vrijgelaten, de rest te betalen door de winkel uit te verkopen, zouden zij dat idee afgeschoten hebben. Wanneer uw man geen geld meer kon betalen, hadden de militieleden nochtans zelf meermaals voorgesteld de winkel te verkopen. Waarom zij niet bereid zouden geweest zijn om te onderhandelen, het geld van de winkel niet zouden hebben willen afwachten doch genoeg namen met een bedrag van 15.000 dollar en vervolgens hun bron van inkomsten zonder meer vermoordden, is niet logisch. U opperde dat uw man tijdens de marteling misschien had gezegd dat hij nooit ofte nimmer nog geld zou geven en daarop werd neergeschoten (CGVS 2, p. 21). Dit is niet alleen een loutere bewering, doch ook een bijzonder onlogisch argument. Dat uw man, die al gedurende 10 jaar een vaste bron van inkomsten was voor de militie, direct zou zijn gedood omdat hij mogelijks zou gezegd hebben dat hij niet meer zou betalen, is opmerkelijk. Het is immers hoogst ongebruikelijk dat de militie met uw man zou onderhandeld hebben in het kader van zijn ontvoering. Ook al zou uw man hen hebben meegedeeld dat hij niet meer zou betalen, u en de achtergebleven familieleden waren immers degenen die voor het gevraagde bedrag konden zorgen. Het mag dan ook ten zeerste verbazen dat de militie zonder meer uw man zou hebben gedood en niet verder met jullie zou hebben onderhandeld, temeer daar u wel te kennen had gegeven dat er nog geld te rapen viel door het verkopen van de goederen uit de winkel. Waarom de militie dan uw man niet gewoon gevangenhield om u onder druk te zetten daadwerkelijk de winkel uit te verkopen om zoveel mogelijk geld te vergaren, is niet duidelijk. Dat uzelf vervolgens, na het overlijden van uw man, door SAS zou zijn aangesproken en gevraagd werd om met hen samen te werken zoals uw man voorheen deed, is eens zo opmerkelijk. Waarom SAS dan uw man zou gedood hebben indien ze er daadwerkelijk van uitgingen dat er nog voldoende geld bij jullie te rapen viel om de jarenlange "samenwerking" voort te zetten, is weerom niet duidelijk. Dat u een overlijdensakte van uw man voorlegde, kan uw verklaringen geen kracht bijzetten. Dient immers te worden opgemerkt dat alle Iraakse documenten heel eenvoudig tegen betaling kunnen worden nagemaakt (zie info blauwe map). De bewijswaarde ervan is derhalve relatief. Bovendien doet de akte geen uitspraken over de omstandigheden waarin uw man zou vermoord zijn.

Vervolgens zou u tijdens de twee maanden durende rouwperiode na de dood van uw man niet benaderd zijn door de militie. U was overigens niet van plan om uw huis in al Shaab te verlaten vermits milities het zich niet kunnen veroorloven zomaar een vrouw te ontvoeren in een residentiële wijk (CGVS 2, p. 5). Wanneer u exact twee maanden na de begrafenis voor het eerst naar buiten ging met uw zoon, zou een onbekende man met een pistool u gevonden, achtervolgd en neergeslagen hebben (CGVS 2, p. 18). Dit doet andermaal de wenkbrauwen fronsen omwille van verschillende redenen. Vooreerst is het bedenkelijk dat u na de ontvoering en moord op uw man als alleenstaande vrouw op een plaats zou blijven wonen waarvan de militieleden op de hoogte zijn. Dat milities geen mensen uit hun huis zou ontvoeren uit schrik voor de burens (CGVS 2, p. 5), is overigens allesbehalve geloofwaardig en doet afbreuk aan het gewelddadige karakter dat u de milities toeschrijft (CGVS 2, p. 6). Het is bovendien een vaststaand feit dat milities wel degelijk huizen binnenvallen en burgers arresteren of vermoorden (zie info blauwe map). Dat zij de rouwperiode zouden respecteren om u vervolgens de dag vlak na de rouwperiode op te wachten en te achtervolgen, is bovendien toch opmerkelijk.

Tot slot besloot u, wanneer bleek dat uw kinderen geen Italiaanse visa verkregen, om hen achter te laten bij uw ouders in al Baladiyat. Indien uw verklaringen betreffende de bedreigingen van de militie en de poging tot ontvoering van uw zoon de waarheid bevatten, is dit toch een opmerkelijke beslissing. Baladiyat is immers de wijk waar uw broers werden bedreigd door SAS. Ook wanneer u en uw man in deze wijk woonden tussen 2012 en 2014, werden jullie hier teruggevonden door SAS (CGVS 1, p. 18-19). Bovendien gaf u zelf aan dat uw ouders in een zeer groot huis wonen en het bijgevolg zeer duidelijk is dat zij heel rijk zijn (CGVS 2, p. 10). U beweerde voorts zelf meermaals dat de milities alles weten dankzij hun bronnen en zelfs over kantoren beschikken die info verzamelen over soennieten. Zo weten ze wie de soennitische families zijn, hoeveel kinderen zij hebben en wat zij bezitten (CGVS 2, p. 10 en 12). Mits enige moeite zouden zij uw zoon daar dan ook perfect weten te vinden. Dat SAS echter nooit naar uw ouders is gegaan om informatie in te winnen over jullie verblijfplaats noch een poging heeft ondernomen om uw zoon te vinden, is al eens zo bedenkelijk. Dat u daarenboven zelf het risico zou lopen om uw zoon, dewelke persoonlijk gevisieerd zou geweest zijn door de militie, achter te laten bij uw ouders in Bagdad, is allesbehalve aannemelijk. U stelde immers zelf dat uw zoon niet naar buiten

gaat omdat hij anders zeker ontvoerd zou worden (CGVS 1, p. 6). U had bovendien een alternatief, met name de vrienden van uw man uit Erbil waar jullie zes maanden hebben verbleven. Waarom uw kinderen niet daar konden verblijven, is niet duidelijk. Na een grondige analyse van uw asielaanvraag en bovenstaande bedenkingen in overweging genomen, dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure, zijnde een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De medische documenten die u voorlegde, bevestigen de aandoeningen waar u en uw zoon aan lijden, zij kunnen evenwel geen ander licht werpen op bovenstaande.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit " areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat

IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden

verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die hierboven nog niet werden besproken kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitsdocumenten van u, uw man, kinderen en zus (i.c. identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen, foto's van kinderen en kopie van Belgische identiteitskaart van uw zus) bevestigen enkel jullie identiteit, dewelke op zich niet wordt betwist. De woonstkaart en het militaire boekje van uw man konden enkel uitspraak doen over jullie herkomst en de militaire dienst van uw man. De papieren in verband met jullie visumaanvraag en de medische documenten van u en uw zoon doen verder geen uitspraken over de problemen waarvan sprake in uw asielrelaas.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure, zijnde een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Eerste middel

In het eerste middel, gericht tegen de beoordeling van vluchtelingenstatus, voert verzoekster de schending aan van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”. Verzoekster voert ook de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en vraagt een nieuw onderzoek van de aanvraag.

Zij stelt wat volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen omdat :

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofd niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b). Er konden immers heel wat vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de afpersing die u en uw man jarenlang ondergaan zouden hebben. Verzoekende partij kan hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Verzoekster heeft duidelijke en volledige gegevens verstrekt over het waar en hoe als van de feiten.

De duidelijke en gedetailleerde informatie werd door het CGVS volledig aan de kant geschoven op basis van eigen subjectieve beoordeling door het CGVS zonder enige objectieve gronden.

Het CGVS oordeelde duidelijk zonder grondige analyse van de asielaanvraag en de algemene gegevens eigen aan de zaak.

Verzoekster, heeft haar land ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en om duidelijke reden dat zij gelet op de problemen die zij aldaar ondervonden heeft.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst is niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er in bepaalde gevallen sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

De algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij waarom hij zijn land diende te ontvluchten. Er moet dan ook rekening gehouden worden met de algemene situatie bij de beoordeling van de vrees op vervolging.

Hierbij dient natuurlijk rekening te worden gehouden met de situatie voor verzoekster als Soenniet in Bagdad. Het volstaat op dit punt te verwijzen naar de COI van 6 februari 2017 (pg 35):

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico op slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet bij machte om hen te beteugelen.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, hetgeen gelet op wat vermeld staat in COI, niet betwist kan worden.

Het is net door de onmacht van de overheid dat verzoekster haar land diende te ontvluchten, nadat haar man werd vermoord én zij zelf haar kinderen diende achter te laten om te trachten hen nadien in veiligheid te brengen.

In het geval van verzoekster heeft zij daarvan te lijden, zijnde de onmogelijkheid van de overheid haar op een gedegen wijze te beschermen niet op het ogenblik van de feiten, maar ook heden niet gelet op de quasi algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel in bevindt en de zeer ruime machtsbasis van de milities die actief zijn in Bagdad.

Verzoekster heeft veel en gedetailleerde informatie proberen gegeven, geantwoord op alle vragen en opmerkingen van het CGVS. Verzoekster is het land ontvlucht omwille van de problemen.

Verzoekster zal trachten de punten van het CGVS te beantwoorden en vraagt uw raad het dossier met de nodige gekende zorgvuldigheid opnieuw te onderzoeken."

Verzoekster gaat vervolgens in op de concrete weigeringsmotieven en tracht deze te weerleggen, en sluit af als volgt:

"Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn, wel in tegendeel.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij tijdens haar interview reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat zij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst trouwens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoekster, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Zij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.1.2. Tweede middel

In het tweede middel, gericht tegen de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekster andermaal een schending aan *"van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*.

Verzoekster stelt wat volgt:

"Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- de doodstraf of executie*
 - onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst*
- ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS beperkt zich bij de weerlegging van de actuele veiligheidssituatie tot het hernemen van eerdere adviezen (en negatieve beslissingen) zonder rekening te houden met de recente informatie.

Bovendien stelt de Europese Richtlijn 2004/83/EG dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij aangeeft dat er geen veiligheidsrisico is.

Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen en haar kinderen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien zij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten.

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie.

He CGVS heeft geen enkele toetsing nopens de subsidiaire bescherming uitgevoerd, zelf geen marginale en heeft zich beperkt tot het verwijzen en hernemen van puur gestandaardiseerde motivatie over de situatie in Irak en meer in het bijzonder Bagdad.

Het CGVS heeft dan ook geen rekening gehouden met recente en accurate informatie!

Het CGVS argumenteert op standaard wijze als volgt:

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Maar besluiten ook onmiddellijk dat:

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Echter het CGVS laat na deze individuele situatie en achtergrond van verzoekster in overweging te nemen. Meer nog, zij beperkt zich tot een gestandaardiseerde – zij het ruime – motivatie van de situatie in bagdad.

Zo staat uitdrukkelijk te lezen in COI van februari 2017 dat de Iraakse overheid door de milities werd overspoeld en dat deze milities volledig vrij spel hebben. Er heerst volledige straffeloosheid ten aanzien van milities en hun leden.

Verzoeker vraagt dat de cijfers nopens de bescherming van Iraakse burgers van Iraq die ten gevolge van hun specifiek profiel werden erkend zouden worden medegedeeld.

Hieruit zal blijkt dat de boven geschetste 'bescherming' in realiteit niet wordt geboden door het CGVS en dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad wel de toekenning van subsidiaire bescherming verantwoord.

Verder werd in het COI van 6 februari 2017 op blz 35 vermeld dat:

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico op slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet bij machte om hen te beteugelen.

Dat met deze specifieke informatie waaruit blijkt dat soennieten een groot risico lopen niet werd onderzocht door het CGVS welke zich beperkt tot een algemeen onderzoek, zonder de doelgroep van Soennieten op zich te onderzoeken.

Hoe kan het CGVS dan redelijk argumenteren dat er een individueel onderzoek is gebeurd als het loutere feit dat verzoekster als soenniet een bijzonder risico loopt niet werd besproken of nog men zelf rechtstreeks tegen de COI in gaat door te stellen dat de Iraakse overheid de administratieve en feitelijke controle heeft in Bagdad.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. Nieuwe elementen

Op 1 maart 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

2.4.2. Beoordeling

Verzoekster baseert haar vervolgingsvrees op jarenlange afpersing door de milities, die uiteindelijk ook heeft geleid tot de ontvoering van en de moord op haar echtgenoot.

Zij legde in het kader van haar gehoor een aantal identiteitsdocumenten neer van haarzelf, haar echtgenoot, haar kinderen en haar zus, foto's van haar kinderen, medische documenten van haar zoon en documenten met betrekking tot de visumaanvragen. Deze elementen worden niet betwist, en ze zijn dus niet dienstig om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoekster legde ook een overlijdensakte neer ingevolge de vermeende moord op haar echtgenoot. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Irak. Corruptie en documentenfraude”* van 8 maart 2016) blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland. Aan de overlijdensakte kan alleen al om deze reden geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen van een gegronde vervolgingsvrees en dat hun bewijswaarde relatief is om de redenen hierboven uiteengezet. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende coherent, specifiek, gedetailleerd en aannemelijk zijn opdat haar asielrelaas in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij is van oordeel dat haar verklaringen, noch de door haar neergelegde documenten blijken geven van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Zij acht het relaas niet geloofwaardig, minstens wordt de geschetste vrees niet ernstig bevonden.

Waar verzoekster stelt dat de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen maar wel een bepalende rol kan hebben gespeeld bij de beslissing om het land te ontvluchten, zij verwijst verder naar het feit dat zij soenniet is, naar de onmacht van de overheid om haar te beschermen, de algemene staat van oorlog waarin het land zich actueel bevindt en de zeer ruime machtsbasis van de milities die actief zijn in Bagdad, moet erop worden gewezen dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming in het licht van het Vluchtelingenverdrag moet plaatsvinden op individuele wijze, en dat daarbij inderdaad ook rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst, zoals hierna zal blijken.

De COI Focus van 25 september 2017 betreffende veiligheidssituatie in Bagdad, die door de verwerende partij werd overgemaakt middels haar aanvullende nota, maakt, net zoals deze van 6 februari 2017 die door de verwerende partij werd gehanteerd bij het nemen van de bestreden beslissing, weliswaar melding van het feit dat soennitische burgers – en, nog meer, soennitische ontheemde personen – een groter risico lopen om slachtoffer te worden van het geweld van sjiiitische milities, maar uit niets blijkt dat dit risico dermate structureel zou zijn dat verzoeksters soennitische

achtergrond op zich voldoende zou zijn om te besluiten dat zij in Bagdad een reëel risico loopt op persoonlijke vervolging door sjiitische milities of door de overheid. De door verzoekers geciteerde passages over de situatie in Bagdad doen daar niet anders over denken. Het komt dus aan verzoekster toe om haar individuele vervolgingsvrees aannemelijk te maken door met concrete argumenten de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de verschillende verhuisbewegingen van verzoekster en haar echtgenoot in de stad Bagdad, na hun terugkeer uit Syrië, niet te rijmen vallen met de door haar geschetste vrees.

Hoewel de stelling van verzoekster dat zij aanvankelijk werden afgeperst om relatief kleine en dus haalbare bedragen te betalen, en de situatie pas later ernstig werd, in se en in het algemeen beschouwd niet onlogisch voorkomt, kan dit in casu niet als een vergoelijking worden aanvaard. Immers blijkt dat zij reeds in 2006 Irak waren ontvlucht om dezelfde reden, dat in die periode ook verzoeksters broers definitief vertrokken naar het buitenland nadat zij gechanteerd werden en dat verzoeksters schoonbroer na één benadering door het SAS ook vertrok om in Amerika asiel aan te vragen. In die optiek moet in alle redelijkheid worden aangenomen dat de ernst van de situatie, zo die zich zou hebben aangediend zoals door verzoekster geschetst, hen onmiddellijk duidelijk was.

Dat het gezin vanuit Syrië terugkeerde naar Irak om voor de zieke schoonvader te zorgen kan worden aangenomen. Gelet echter op het feit dat de problemen na de terugkeer quasi onmiddellijk terug begonnen. Dat in de geschetste omstandigheden verzoeksters schoonvader het land niet zou hebben willen verlaten, is niet geloofwaardig, zoals dat ook al werd toegelicht in de bestreden beslissing:

“Dat uw man voor zijn zieke vader wilde zorgen, kan worden aangenomen. Het is evenwel niet aannemelijk dat uw schoonvader Irak niet zou hebben willen verlaten en het leven van zijn zoon aldus gewoon op het spel zou hebben gezet. Zeker gezien S. reeds Irak verlaten had, lijkt het logischer dat uw schoonouders zouden verkiezen om met uw man mee te gaan, zelfs buiten Irak, temeer daar indien met uw man iets gebeurde, er niemand meer was die voor hen kon zorgen. Blijkt bovendien dat uw schoonvader wel met uw man naar India reisde voor behandeling zodat niet kan worden ingezien waarom het niet mogelijk zou geweest zijn om, kort na jullie terugkeer vanuit Syrië, samen met uw behoevende schoonouders, Irak te verlaten en jullie in veiligheid te brengen zodat uw man in alle rust voor zijn zieke vader kon zorgen.”

Verzoekster stelt daar tegenover dat geen rekening wordt gehouden met de context en de maatschappij in Irak, waar de man, pater familias alles te zeggen heeft. Verzoekster zelf had geen beslissingsrecht in de feiten. Haar schoonvader is een koppig man, die zijn leed en leven in Bagdad heeft meegemaakt en van geen wijken wou weten, ook niet toen de wijk waarin hij woonde quasi onleefbaar werd. De wijk was initieel een gemengde wijk, waar soennieten en sjiieten in relatieve harmonie leefden. Het is pas na de val van Saddam dat de situatie is gaan veranderen en de meeste soennieten verhuisden. De schoonvader wou “zijn” huis niet verlaten. Het was van hem, voor altijd! Het was dus voor hem geen optie om zijn land te verlaten. De verzorging in India toont aan dat er ernstige medische problemen waren én dat deze niet in Irak verzorgd kon worden. Verzoekster zelf was daar niet bij aanwezig en louter haar man en zijn vader hebben deze trip gemaakt. Het terugkeren, het verzorgen in het buitenland toont net aan dat verzoekster niet lichtzinnig is overgegaan tot het verlaten van haar land, maar afhankelijk was van haar echtgenoot.

Het is niet onredelijk aan te nemen dat verzoekster geen hand had in de beslissingen die werden genomen over de verblijfplaats van het gezin. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de verwerende partij die hiervoor werden geciteerd. Verzoeksters argument dat de koppigheid en de honkvastheid van haar schoonvader eraan in de weg stond dat zij Irak zouden verlaten, is een loutere bewering, die overigens maar moeilijk te rijmen valt met het niet-betwiste gegeven dat hij, samen met haar echtgenoot, wél voor een langere periode naar India was getrokken voor een medische behandeling.

Dat het gezin zich bij terugkeer naar Irak opnieuw vestigde in al Shaab, alwaar zij de eerdere bedreigingen hadden moeten ondergaan en waar zij een groter risico zouden lopen om terug in het vizier te komen van de milities, temeer nu niet wordt betwist dat de wijk naast Sadr City ligt, alwaar volgens de informatie in het administratief dossier deze milities het sterkst staan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het niet aannemelijk is dat zij niet eens zouden proberen om na hun terugkeer in 2007 een veiliger plek

te vinden, en zij pas in 2012, vijf jaar later dus, voor een eerste keer verhuisden, niettegenstaande het feit dat de afpersingen in 2007 quasi direct opnieuw begonnen. Ook op dit vlak kan ter vergoelijking niet zomaar worden gewezen op de beweerde weigering van de zieke schoonvader om zijn huis te verlaten, die het noodzakelijk maakte dat het koppel zich dicht bij hem zou vestigen: zoals immers terecht gesteld in de bestreden beslissing, is het niet aannemelijk dat hij, ondanks zijn hoge leeftijd en medische toestand, niet kon worden overtuigd zijn woning te verlaten om de kans op nieuwe problemen voor hun zoon – verzoeksters man – van wie zij afhankelijk waren voor hulp, proberen te vermijden.

Het gezin van verzoekster verhuisde vanuit al Shaab naar al Baldaiyat, om de chantage te ontlopen, alwaar zij echter opnieuw zouden zijn opgespoord door de militie., waarna zij naar Mansour verhuisden, waar zich hetzelfde scenario voordeed. Dat zij zich vervolgens terug in het hol van de leeuw zouden begeven –zij verhuisden in 2014 terug naar al Shaab- is verre van aannemelijk, temeer nu verzoeksters jongere broer ook door dezelfde militie werd bedreigd en onmiddellijk asiel aanvroeg in Amerika.

Samengevat moet worden vastgesteld dat de keuze van het gezin van verzoekster om, ook nadat zij reeds eerder naar Syrië waren gevlucht, Irak niet te verlaten terwijl het onmiskenbaar duidelijk was dat de problemen niet zouden weggaan, en zelfs om, na een aantal verhuizingen binnen Bagdad, terug te gaan naar al Shaab, de sjiitische wijk waar de problemen initieel waren ontstaan en waar de milities het sterkst staan, volstrekt onverzoenbaar is en dat dit niet kan worden verklaard door de onwil van verzoeksters schoonvader om te verhuizen.

Verzoekster is het verder niet eens met het motief in de bestreden beslissing dat het merkwaardig is dat haar echtgenoot nooit zou hebben overwogen de winkel te verplaatsen, terwijl de militieleden via de intimidatie van de werknemers in de winkel er steeds in slaagden de verblijfplaats van het gezin te vinden. Zij stelt daar tegenover dat het onmogelijk was om de winkel zonder meer te verplaatsen, nu hij was gelegen in het commerciële centrum en de omzet rechtstreeks gerelateerd was aan de locatie. Indien men de winkel zou verplaatsen van een prime locatie naar een alternatief, dan zou dit het voortbestaan zelf van de activiteit in gevaar brengen, zo stelt zij, en de verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze lokale economische elementen.

De Raad kan verzoekster niet volgen: volgens haar verklaringen was de locatie van de winkel de factor die ervoor zorgde dat de militieleden, door de intimidatie van de aanwezige werknemers, verzoekster en haar echtgenoot steeds weer op het spoor konden komen, niettegenstaande hun opeenvolgende verhuizingen. In die omstandigheden is het niet aannemelijk dat de winkel op dezelfde locatie bleef, zelfs al was dat economisch gezien interessanter. Bovendien hadden verzoekster en haar echtgenoot al een zekere welvaart opgebouwd, zodat een eventuele herlokalisatie van de winkel niet onoverkomelijk moet zijn geweest.

Nog wat de winkel betreft is het verder evenmin aannemelijk dat verzoeksters echtgenoot niet omzichtiger omging met het verspreiden van zijn privé-adres aan zijn werknemers, nu de militie hen telkens wist te vinden nadat zij deze werknemers in de winkel onder druk hadden gezet. Verzoekster erkent, wat dit laatste betreft, dat dit niet de slimste zet was van haar echtgenoot, maar dat zij hierop geen invloed heeft gehad. Echter, ongeacht de invloed die verzoekster zelf zou hebben gehad op de beslissing om de winkel steeds op dezelfde plaats te blijven uitbaten en de werknemers steeds opnieuw in te lichten van hun nieuwe privé-adres, moet worden vastgesteld dat ze niet te rijmen vallen met de beweerde spiraal van afpersingen waarin het gezin was terecht gekomen en die hen had genoopt om vanaf een bepaald moment verschillende keren te verhuizen binnen Bagdad. Voorts kan de Raad de verwerende partij ook bijtreden waar zij wijst op de volstrekt onlogische wijze waarop de militie volgens verzoekster het telefoonnummer van haar echtgenoot zouden trachten te bekomen, zoals uiteen gezet in de bestreden beslissing.

De handelswijze na de vermeende moord op haar man doet naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. In eerste instantie is gebleken dat zij als alleenstaande vrouw gedurende twee maanden is blijven wonen in de woning in al shaab die door de militie gekend was. Haar verklaring dat zij daar relatief veilig was omdat de milities niet zomaar in een residentiële straat een vrouw komen ontvoeren, strookt niet met haar andere verklaringen over de almacht van de milities, en evenmin met de informatie in het administratief dossier waarin wordt gesteld dat milities wel degelijk huizen binnenvallen en burgers arresteren of vermoorden. Bovendien sprak verzoeker zichzelf tegen waar zij enerzijds stelde dat ze geen vrees had dat de milities zouden terugkomen omdat zij haar echtgenoot hadden ontvoerd en vermoord en ze dus gedaan hadden wat ze

wilden, en anderzijds stelde: *“wij verwachtten dat zij mijn kinderen zouden ontvoeren en mij zouden chanteren.”* (gehoorverslag 2 juni 2017, p 5)

Verder verklaarde verzoekster dat, 2 maanden na de dood van haar man, zij samen met haar zoon op de markt liep en dat een gemaskerde man haar zoon probeerde te ontvoeren. In die optiek is het niet aannemelijk dat zij haar beide kinderen bij haar ouders in Bagdad heeft achtergelaten, in de wijk Baladiyat, waar zowel haar broers werden bedreigd als zijzelf werden opgespoord door de milities. De verwerende partij kon dan ook in alle redelijkheid stellen in de bestreden beslissing dat, gelet op de verklaringen van verzoekster over de informatiebronnen waarover de milities beschikken en de informatie die over de soennieten wordt verzameld, zodat zij haar zoon daar zonder veel moeite zouden vinden, temeer nu zij verklaarde dat haar ouders zeer welvarend zijn en dat bekend was in de buurt (gehoorverslag 2 juni 2017, p 10).

De Raad concludeert dat de voorgaande vaststellingen volstaan om het asielrelaas als ongeloofwaardig af te doen. Dat de verwerende partij aangaande deze vaststellingen niet, niet afdoende of niet adequaat zou hebben gemotiveerd blijkt niet. De overige niet besproken motieven in de bestreden beslissing zijn overtuigend, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet kan leiden tot een ander oordeel en verzoekster er dus geen belang bij heeft. Voor zover verzoekster nog verwijst naar haar medische situatie, moet worden vastgesteld dat deze in casu geen relevantie heeft voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en kan de verwerende partij worden bijgetreden waar die in de bestreden beslissing stelt dat zij een aanvraag tot verblijfsvergunning op grond van medische redenen kan indienen door middel van de hiertoe geëigende procedure, zijnde een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekster zich beroept op het voordeel van de twijfel dat haar zou moeten worden verleend, moet erop worden gewezen dat luidens artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dit veronderstelt dat onder meer is vast komen te staan dat haar verklaringen aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar verzoek en dat haar algemene geloofwaardigheid is komen vast te staan, hetgeen thans niet het geval is.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is niet gegrond.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat haar de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade.

Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "*ernstige schade*" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Verzoekster betoogt dat de nood aan subsidiaire bescherming niet in individuele gevallen moet worden beoordeeld maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. Zij verwijt de verwerende partij slechts eerdere adviezen en negatieve beslissingen te hernemen, zonder rekening te houden met de recente informatie. Er moet rekening worden gehouden met recente accurate informatie die gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. De appreciatiemarge van de verwerende partij moet in het geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, zo doet verzoekster nog gelden. De verwerende partij heeft geen enkele toetsing nopens de subsidiaire bescherming uitgevoerd, zelfs geen marginale, en heeft zich beperkt tot een gestandaardiseerde motivering over de situatie in Bagdad en laat na de individuele situatie en achtergrond van verzoekster in overweging te nemen, zo betoogt zij. Zij verwijst naar de macht van de milities, naar het feit dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen hiervan het slachtoffer te worden en de volledige straffeloosheid die blijkt uit de COI, omdat de overheid niet bij machte is om hen te beteugelen. De verwerende partij gaat dus rechtstreeks in tegen de informatie uit de COI waar zij stelt dat de Iraakse overheid de administratieve en feitelijke controle heeft in Irak. Met de specifieke informatie waaruit blijkt dat soennieten een groter risico lopen, werd geen rekening gehouden, men heeft zich beperkt tot een algemeen onderzoek. Verzoekster vraagt ook dat de cijfers nopens de bescherming van Iraakse burgers die ten gevolge van hun specifiek profiel werden erkend, zouden worden meegedeeld.

2.5.2.2. De uiteenzetting van verzoekster heeft onmiskenbaar betrekking op de nood aan bescherming omwille van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het komt in casu gepast voor om de invulling in herinnering te brengen die aan elk van de begrippen onder c) van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt gegeven, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ:

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest "*Elgafaji*" volgt dat waar artikel 15, sub a) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de "*doodstraf*", "*executie*", "*foltering*" of "*onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*", de bewoordingen van artikel 15, sub c) daarentegen betrekking hebben op "*algemener risico op schade*". Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen "*bedreiging*" (art. 15, sub c)) en "*bepaalde gewelddadigheden*" (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een "*algemener risico op schade*" vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen "*leven of persoon*" ernstige fysieke *verwondingen*, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als "*ernstig*" worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“*improvised explosive devices*” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geviséerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
 - b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)* zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden inroepen die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat?

2.5.2.3. De Raad verwijst naar de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017, die middels een aanvullende nota door de verwerende partij werd voorgelegd, en aan verzoekster werd overgemaakt, en herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, *c)*, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, *c)*.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, *c)* van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016 en bevindt zich in het administratief dossier.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims

for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale bescherming, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft geen argumenten bijgebracht die daar anders over zouden doen oordelen.

Nu blijkt dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat verzoekster, bij terugkeer, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, moet vervolgens nog worden onderzocht of zij omwille van haar individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoekster verwijst naar het feit dat uit de landeninformatie blijkt dat de sjiiitische milities voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld in Bagdad, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, met een groter risico voor soennitische burgers, en dat er sprake is van een onmachtige overheid en dus straffeloosheid heerst.

Zoals reeds gesteld zijn de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster in de zin van artikel 48/4, § 2, c) omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoekster, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat verzoekster een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Het loutere feit dat verzoekster soenniet is volstaat niet om een verhoogd risico op ernstige schade te doen aannemen. Verder brengt zij geen elementen bij die alsnog zouden wijzen op dat verhoogd risico, en ze blijken evenmin uit het dossier.

Ten slotte moet worden vastgesteld dat verzoekster, buiten de elementen die haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas constitueren, geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS